

DIABOLUL
SE ÎMBRACĂ
DE LA
PRADA

Lauren
Weisberger

Traducere din limba engleză de
ALINA BĂLTĂC

LEDA BAZAAR

1

Cât ar fi trăit

PLOUA, IAR PERDEAUA DE APĂ PIEZIȘĂ ERA RECE ȘI NECRUȚĂTOARE în vreme ce vântul biciuia stropii în toate direcțiile, făcând inutilă orice umbrelă, pelerină sau pereche de cizme de ploaie. Nu că Andy ar fi avut vreuna dintre ele. Umbrela ei Burberry de 200 de dolari refuzase cu încăpățănare să se deschidă și, când încercase s-o forțeze, cedase de tot. Jacheta scurtă din blăniță de iepure, cu guler supradimensionat și fără glugă, îi venea grozav în talie, dar nu oferea niciun fel de protecție împotriva frigului care-o pătrundea până la os. Cât despre pantofii noi-nouți, cu toc înalt, din piele întoarsă, de la Prada, într-o nuanță veselă de fucsia intens, ei bine, îi ridicau moralul, dar îi lăsau cea mai mare parte a piciorului expusă. Nici colanții nu ajutau cine știe ce, căci își simțea picioarele goale, vântul făcând ca pielea să pară la fel de protejată ca o pereche de dresuri de mătase. Stratul de aproape 40 de centimetri de zăpadă care acoperise New Yorkul începea deja să se topească, transformându-se într-o mocirlă cenușie și apoasă, așa că Andy își dorea, pentru a mia oară, să trăiască oriunde altundeva.

De parcă ideea i-ar fi fost auzită, un taxi a trecut în goană pe galben intermitent și a claxonat-o insistent, ca și cum încercarea ei de a traversa strada ar fi fost o infracțiune capitală. Cu greu s-a abținut să nu-i arate degetul mijlociu – oricum toată

lumea era înarmată –, alegând în schimb să strângă din dinți și să-i arunce șoferului în gând toate înjurăturile din repertoriu. Având în vedere înălțimea tocurilor, putea să considere că făcuse un progres decent pe ultimele două sau trei străzi. 52nd Street, 53rd, 54th... Nu mai era mult, și măcar avea să se încălzească un pic înainte de cursa înapoi spre birou. Se consola cu gândul la o cafea fierbinte și, poate, doar poate, la un fursec cu ciocolată, când, deodată, de undeva a auzit un sunet, *acel* sunet.

De unde venea? S-a uitat în jur, dar ceilalți pietoni nu păreau să-l remarce, deși se auzea tot mai tare de la o clipă la alta. *Br-rrring! Br-rrring!* Tonul acela de apel! L-ar fi recunoscut oriunde, cât ar fi trăit, deși s-a mirat că încă se mai fabricau telefoane care să sune așa. Nu-l mai auzise de o grămadă de vreme, și totuși... brusc, totul i-a revenit în minte. Încă dinainte să-și scoată telefonul din geantă, i-a fost clar ce avea să găsească, dar tot a rămas năucită când a văzut pe ecran cele două cuvinte care anunțau identitatea apelantului: MIRANDA PRIESTLY.

N-avea să răspundă. Nu putea. Andy a tras adânc aer în piept, a apăsat pe „Ignoră” și a aruncat telefonul la loc în geantă. Acesta a reînceput să sune aproape imediat. Andy simțea cum inima i-o ia razna și îi e tot mai greu să respire. *Inspiră, expiră și vezi-ți de drum!* și-a spus, înfigându-și bărbia în piept ca să-și protejeze chipul de ceea ce acum devenise o lapoviță năprasnică. Mai avea mai puțin de două străzi până la restaurant – îl văzuse deja luminat în față, ca o promisiune caldă și sclipitoare –, când o rafală incredibil de violentă a împins-o înainte, făcând-o să-și piardă echilibrul și să calce direct într-una dintre cele mai groaznice realități ale iernii newyorkeze: o baltă neagră, plină de apă, sare, gunoaie și Dumnezeu cine știe ce alte scârboșenii, o baltă atât de murdară, de rece și de neînchipt de adâncă, încât nu i-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să i se abandoneze complet.

Ceea ce s-a și întâmplat, chiar acolo, în băltoaca de coșmar care se strânsese între carosabil și trotuar. A rămas nemișcată, ca un flamingo, sprijinită cu grație pe un picior scufundat, în vreme ce pe celălalt îl ținea ridicat – impresionant de sus, de altfel – deasupra mocirlei înghețate, cugetând timp de vreo 30 sau 40 de secunde și calculându-și opțiunile. Oamenii din jur o ocoleau cu grijă, la fel și mica băltoacă, prin care doar cei încălțați cu cizme de cauciuc până la genunchi îndrăzneau să treacă direct. Totuși, nimeni nu s-a oferit s-o ajute pe Andy, iar când și-a dat seama că ochiul de apă era atât de întins, încât nu putea să sară peste el în nicio direcție, s-a resemnat. Și-a adunat tot curajul de care era în stare pentru un nou șoc de frig și și-a lăsat piciorul stâng lângă cel drept. Apa înghețată i-a năvălit peste ele, urcându-i până la gambe și înghițind complet pantofii fucsia și încă vreo 13 centimetri sănătoși din pantalonii de piele, și tot ce a putut Andy să facă a fost să nu izbucnească în plâns.

Pantofii și colanții îi erau distruși, iar picioarele îi înghețaseră așa de tare, că aproape simțea că avea să le piardă din cauza degerăturilor, dar nu avea altă soluție decât să continue să se târască prin mocirlă, în timp ce singurul gând care-i trecea prin minte era: *Exact asta pățești când refuzi un apel de la Miranda Priestly.*

Totuși, nu a avut vreme să zăbovească asupra propriei suferințe, pentru că, imediat ce a ajuns la bordură și s-a oprit să evalueze pagubele, telefonul i-a sunat din nou. Fusese o mișcare îndrăzneată – ba chiar nesăbuită de-a dreptul – să ignore primul apel. Acum însă pur și simplu nu a putut să o facă din nou. Udă learcă, tremurând din toate încheieturile și aproape în lacrimi, Andy a atins ecranul și a rostit „Alo”.

— Ahn-dre-ah? Tu ești? Lipsești deja de-o veșnicie. Te întreb o singură dată. Unde. Este. Prânzul. Meu? Pur și simplu nu voi tolera să fiu lăsată cu ochii în soare în halul ăsta.

Normal că eu sunt! s-a gândit Andy. *Doar mi-ai format numărul. Cine altcineva ar fi putut să răspundă?*

— Îmi pare foarte rău, Miranda! E groaznic afară acum și chiar am încercat să...

— Mă aștept să te întorci aici *imediat!* Asta-i tot!

Și, înainte ca Andy să mai apuce să spună ceva, apelul s-a întrerupt.

Nu conta că apa rece care îi pătrunsesese în încălțări îi băltea și-i pleoscăia între degete într-un mod dezgustător sau că era destul de greu să meargă pe tocurele acelea chiar și când era uscat pe jos sau că acum trotuarele erau din ce în ce mai alunecoase, iar ploaia începuse să înghețe: Andy a rupt-o la fugă. A alergat cât de repede a putut și mai avea doar o stradă de străbătut când a auzit pe cineva strigând-o.

— *Andy! Andy, oprește-te! Eu sunt! Nu mai alerga!*

Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Dar ce căuta Max acolo? Nu plecase el în weekendul acela undeva în nord, dintr-un motiv pe care nu și-l putea aminti prea bine? Sau nu plecase? Andy s-a oprit și s-a întors, căutându-l din priviri.

— *Aici, Andy!*

Și atunci l-a zărit. Logodnicul ei, cu părul său brunet și des, ochii verzi, pătrunzători, și înfățișarea plină de farmec, ședea călare pe un cal alb uriaș. Andy nu fusese niciodată o mare fană a căilor, mai ales de când căzuse de pe unul în clasa a doua și-și rupsesse încheietura dreaptă, dar acest armăsar părea destul de prietenos. Nu conta că Max călărea un cal alb în mijlocul Manhattanului în toiul unei furtuni de zăpadă – Andy a fost atât de încântată să-l vadă, încât nici nu i-a mai trecut prin cap să pună întrebări.

El a descălecat cu ușurința unui jocheu experimentat, iar Andy a încercat să-și amintească dacă el îi povestise vreodată că joacă polo. Din doar trei pași, Max a fost lângă ea și a cuprins-o într-o îmbrățișare caldă și incredibil de liniștitoare, iar Andy s-a relaxat complet în brațele lui.

— Biata mea iubită! a murmurat el, fără să le acorde atenție nici calului, nici pietonilor care-i urmăreau. Cu siguranță ai înghețat aici în frigul ăsta!

Sunetul unui telefon – *acel* telefon – a răsunat între ei, iar Andy s-a grăbit să răspundă:

— Ahn-dre-ah! Nu știi ce parte din „imediat” nu ai înțeles, dar...

Andy a început să tremure din toate încheieturile în timp ce vocea ascuțită a Mirandei îi pătrundea în urechi ca un burghiu, dar, înainte să-și poată mișca vreun mușchi, Max i-a smuls telefonul dintre degete, a apăsat pe „Încheie apelul” și, cu o excepțională precizie, a azvârlit aparatul direct în băltoaca oribilă care anterior îi înghițise picioarele.

— Ai terminat cu ea, Andy! i-a spus el, înfășurându-i pe umeri o plapumă groasă, din puf.

— Oh, Doamne, Max, cum ai putut să faci așa ceva? Am întârziat așa de mult! Nici măcar nu am ajuns la restaurant, iar ea o să mă omoare dacă nu mă întorc cu prânzul în...

— Șșt! i-a zis el, atingându-i buzele cu două degete. Acum ești în siguranță. Ești cu mine.

— Dar e deja 13.10, iar dacă ea nu...

Max și-a trecut ambele mâini pe sub brațele lui Andy și a ridicat-o fără niciun efort, așezând-o cu grijă, într-o parte, pe calul alb care, potrivit lui Max, se numea Banditul.

Ea a rămas în tăcere, șocată, în timp ce Max îi scotea încălțările learcă și i le arunca pe trotuar. Din geanta lui de voiaj – cea pe care o purta mereu cu el –, Max a scos perechea preferată de papuci ai lui Andy, cu interior îmblănit, stil ghetuță, și i-a tras ușor peste picioarele ei roșii și afectate de frig. I-a aranjat plapuma pe genunchi, i-a legat eșarfa lui de cașmir în jurul capului și al gâtului, apoi i-a înmânat un termos de oțel, cu ceea ce a informat-o că e ciocolată caldă neagră, dintr-o sursă specială. Preferata ei. Apoi, dintr-o mișcare impresionant

de fluidă, s-a urcat pe cal și a înșfăcat frâiele. Înainte ca Andy să mai apuce să scoată vrun cuvânt, au pornit la trap pe 7th Avenue, într-un ritm bun, cu o escortă de poliție în față care le degaja drumul de trafic și pietoni.

Ce ușurare imensă să fie în sfârșit la căldură și iubită, dar Andy nu reușea să scape de panica provocată de faptul că nu dusesse la bun sfârșit sarcina încredințată de Miranda! Avea să fie concediată, asta era clar, dar dacă era mai rău de-atât? Dacă Miranda era așa de furioasă, încât avea să-și folosească influența nelimitată ca să se asigure că Andy urma să nu mai capete niciodată un alt loc de muncă? Dacă hotăra să-i dea o lecție asistentei sale și să-i arate ce se întâmplă cu cineva care pleacă pur și simplu – nu o dată, ci de *două* ori – din fața Mirandei Priestly?

— Trebuie să mă întorc! a strigat Andy în vânt, pe măsură ce trapul se transforma în galop. Max, întoarce-te și du-mă înapoi! Nu pot...

— Andy! Mă auzi, iubito? Andy!

Ochii i s-au deschis brusc. Singurul lucru pe care l-a simțit a fost bătaia propriei inimi, care i-o luase la goană în piept.

— Ești bine, iubito! Acum ești în siguranță! A fost doar un coșmar. Și, după cum a părut, unul groaznic, a spus Max cu voce calmă, mângâindu-i obrazul cu palma lui rece.

Andy s-a ridicat încet și a văzut cum lumina dimineții pătrundea prin fereastră, inundând camera. Nu erau nici zăpadă, nici chiciură, nici cal. Picioarele îi erau goale, dar calde sub cearșafurile moi ca untul, iar corpul lui Max, lipit de al ei, i se părea puternic și protector. A inspirat adânc, iar mirosul lui Max – respirația, pielea, părul – i-a umplut nările.

Fusese doar un coșmar!

S-a uitat de jur împrejurul dormitorului. Încă era pe jumătate adormită, amețită chiar, după ce fusese trezită într-un moment nepotrivit. Unde se aflau? Ce se întâmpla? I-a fost

de-ajuns o privire spre ușă, de care atârna o superbă rochie Monique Lhuillier proaspăt călcată, ca să-și amintească faptul că această cameră necunoscută era de fapt un apartament matrimonial – al *ei* – și că ea era mireasa. Mireasa! Un val de adrenalină a făcut-o să se ridice în pat atât de repede, încât Max a tresărit, surprins.

— Ce-ai visat, iubito? Sper că nu a avut legătură cu ziua de azi.

— Deloc. Doar niște fantome vechi, a răspuns ea, înclinându-se să-l sărute, în timp ce Stanley, bichonul lor maltez, se vâră între ei.

— Cât e ceasul? Stai... Ce cauți aici?

Max i-a oferit zâmbetul obraznic pe care ea îl adora și s-a dat jos din pat. Ca de obicei, Andy nu s-a putut abține să nu-i admire umerii lați și abdomenul ferm. Avea trupul unui bărbat de 25 de ani – doar că mai prezentabil: nu exagerat de muscular, ci exact cât trebuie, tonifiat și atrăgător.

— E șase. Am venit acum câteva ore, a răspuns Max, trăgându-și pe el o pereche de pantaloni de pijama din flanel. Mă simțeam singur.

— Mai bine ai șterge-o de aici înainte să te vadă careva! Mama ta a făcut mare caz de faptul că nu trebuie să ne vedem înainte de nuntă.

Max a tras-o pe Andy jos din pat și și-a înfășurat brațele în jurul ei.

— Atunci, nu-i spune! În orice caz, nu aveam de gând să las să treacă toată ziua fără să te văd.

Andy s-a prefăcut iritată, dar în sinea ei s-a bucurat că Max se strecurase în cameră pentru o îmbrățișare rapidă, mai ales după coșmarul pe care îl avusese.

— Bine! a oftat ea teatral. Dar întoarce-te în cameră fără să te vadă cineva! Eu îl scot pe Stanley la plimbare înainte să se trezească toți.

Max și-a împins bazinul înspre al ei.

— Încă e devreme. Pariez că, dacă ne grăbim, putem să...

Andy a râs.

— Pleacă!

El a sărutat-o din nou, de data asta tandru, și a ieșit din apartament.

Andy l-a luat pe Stanley în brațe, l-a sărutat chiar pe nasul umed și a zis:

— Asta e, Stan!

El a lătrat entuziasmat și a încercat să scape, așa că Andy a fost nevoită să-l lase jos ca să n-o zgârie pe brațe. Preț de câteva secunde minunate, a reușit să uite visul, dar acesta i-a revenit repede în minte, cu toate detaliile acelea reale. A tras aer adânc în piept și a redevenit pragmatică: emoțiile din ziua nunții. Un coșmar clasic cauzat de anxietate. Nici mai mult. Nici mai puțin.

A comandat micul-dejun prin room service și l-a tratat pe Stanley cu bucățele de omletă și pâine prăjită în timp ce răspundea la apelurile telefonice entuziaste de la mama ei, sora, Lily și Emily – toate nerăbdătoare ca ea să înceapă pregătirile –, apoi i-a pus cățelului lesa pentru o plimbare rapidă în aerul rece de octombrie, înainte ca ziua să devină prea agitată. Era ușor jenant să poarte pantalonii de trening din frotir cu textul MIREASĂ scris cu roz-aprins pe fund – cadou de la petrecerea burlăcițelor –, dar în secret se simțea și mândră. Și-a îndesat părul sub o șapcă de baseball, și-a legat adidașii, și-a încheiat o geacă flece Patagonia și, în mod miraculos, a reușit să iasă pe domeniul vast de la Astor Courts Estate fără să întâlnească pe nimeni. Stanley sărea pe cât de vesel îi îngăduiau picioarele lui mici, trăgând-o spre liziera de la marginea proprietății, unde frunzele căpătaseră deja culorile aprinse ale toamnei. Au mers aproape 30 de minute, cu siguranță suficient cât să se întrebe toți unde dispăruseră, și, cu toate că aerul era

proaspăt, câmpurile ușor vălurite ale fermei erau superbe, iar Andy simțea acea neliniște plină de emoție tipică zilei nunții, nu a reușit să-și scoată din minte imaginea Mirandei.

Cum era posibil ca această femeie s-o bântuie încă? Trecuseră aproape zece ani de când fugise de la Paris, lăsând în urmă acea perioadă care îi distrusese sufletul, când fusese asistenta Mirandei la *Runway*. Crescuse foarte mult de atunci, nu-i așa? Totul se schimbase, și în bine: în primii ani de după *Runway*, când lucrase ca freelancer, reușise cu mândrie să își asigure un post stabil de editor colaborator la un blog de nunți, *Happily Ever After*. După câțiva ani și zeci de mii de cuvinte, reușise să-și lanseze propria revistă – *The Plunge* –, o publicație *glossy* de lux, care ajunsese deja la al treilea an și care, în ciuda tuturor predicțiilor, chiar aducea profit. *The Plunge* era nominalizată la premii, iar agențiile de publicitate se înghesuiau la colaborări. Iar acum, în plin succes profesional, urma să se mărite! Cu Max Harrison, fiul regretatului Robert Harrison și nepotul legendarului Arthur Harrison, cel care fondase compania Harrison Publishing Holdings imediat după Marea Criză Economică și reușise s-o transforme în Harrison Media Holdings, una dintre cele mai prestigioase și profitabile companii din Statele Unite. Max Harrison, prezent de ani buni pe lista celor mai râvniți burlaci – un bărbat care ieșise cu Tinsley Mortimer, Amanda Hearst și, probabil, o bună parte dintre surorile, verișoarele și prietenele lor – era logodnicul ei. În acea după-amiază urmau să fie de față pri-mari și moguli, toți nerăbdători să-l vadă pe tânărul moștenitor căsătorindu-se cu mireasa lui. Dar cea mai frumoasă parte dintre toate? Îl iubea pe Max. Era cel mai bun prieten al ei. O răsfăța, o făcea să râdă și îi aprecia munca. Nu se spunea mereu că bărbații din New York nu sunt niciodată pregătiți – până când chiar sunt? Max începuse să vorbească despre căsătorie la doar câteva luni după ce se cunoscuseră. Trei ani mai

târziu, iată-i aici, în ziua nunții lor! Andy s-a certat în gând pentru că își pierdea timpul gândindu-se la un vis atât de ridicol și l-a adus pe Stanley înapoi în apartament, unde o mică armată de femei se adunase deja, într-o agitație ușor isterică, aparent convinse că mireasa fugise de la locul faptei. În clipa în care împricinata a intrat pe ușă, s-a auzit un oftat colectiv de ușurare; imediat, Nina, organizatoarea nunții, a început să dea indicații.

Următoarele câteva ore au trecut ca prin ceață: duș, cofat, bigudiuri calde, rimel și destul fond de ten cât să netezească chipul unui adolescent plin de coșuri. Cineva i-a îngrijit unghiile de la picioare, altcineva i-a adus lenjeria intimă, iar o a treia persoană i-a dezbătut culoarea rujului. Până să-și dea seama ce se întâmplă, sora ei, Jill, îi ținea rochia ivoar deschisă, iar o secundă mai târziu, mama ei a strâns delicatul material la spate și a tras fermoarul. Bunica lui Andy a dat din cap încântată. Lily a izbucnit în lacrimi. Emily s-a strecurat să tragă din țigară în baia apartamentului matrimonial, convinsă că nimeni nu avea să observe. Andy încerca să absoarbă totul. Și apoi a rămas singură. Pentru doar câteva minute, înainte să fie așteptată în sala de bal, toată lumea a plecat să se pregătească, iar Andy s-a așezat stingher pe un scaun de epocă, unul din acelea cu tapițerie matlasată, încercând să nu-și șifoneze sau să-și strice vreo părțică din ținută. În mai puțin de o oră urma să devină o femeie căsătorită, legată pe viață de Max, așa cum și el avea să fie legat de ea. Părea aproape de neînchipuit.

Telefonul din apartament a sunat. La celălalt capăt era mama lui Max.

— Bună dimineața, Barbara! a salutat-o Andy cât de cald a putut.

Barbara Anne Williams Harrison, fiică a Revoluției Americane, descendentă nu a unuia, ci a doi semnatari ai Constituției și prezență constantă în toate consiliile de caritate cu adevărat

relevante din Manhattan. Cu părul coafat de Oscar Blandi și cu balerinii Chanel, Barbara fusese întotdeauna foarte politicoasă cu Andy. Era foarte politicoasă cu *toată lumea*. Dar afectuoasă nu fusese niciodată. Andy încerca să nu o ia personal, iar Max o asigurase că totul e în mintea ei. Poate că, la început, Barbara crezuse că Andy e doar o altă etapă trecătoare din viața fiului ei. Apoi Andy se convinsese că relația Barbarei cu Miranda otrăvise orice șansă de apropiere între ele. În cele din urmă, Andy își dăduse seama că așa era Barbara – politicoasă și rece cu toți, chiar și cu propria fiică. Nu-și putea imagina că ar putea s-o numească vreodată „mamă” pe acea femeie. Nu că i s-ar fi sugerat...

— Bună, Andrea! Tocmai mi-am dat seama că nu ți-am dat colierul. M-am agitat atât de tare în dimineața asta, încercând să organizez totul, că am întârziat la coafat și machiaj! Te sun doar ca să știi că e într-o cutie de catifea, în camera lui Max, ascuns în buzunarul lateral al aceluia rucsac oribil pe care îl poartă el. N-am vrut ca personalul să-l vadă aruncat pe undeva. Poate reușești să-l convingi tu să poarte ceva mai demn? Martor mi-e Dumnezeu că am încercat de o mie de ori, dar pur și simplu el nu...

— Mulțumesc, Barbara! Mă duc chiar acum să-l iau!

— Să nu cumva! a țipat brusc femeia. Sub nicio formă nu trebuie să vă vedeți înaintea de ceremonie – aduce ghinion. Trimite-ți mama sau poate pe Nina! Pe oricine altcineva, da?

— Desigur! a răspuns Andy.

Apoi a închis telefonul și a ieșit pe hol. Învățase de mult că e mai ușor să fie de acord cu Barbara și apoi să facă ce-o taie pe ea capul; s-o contrazică nu ducea nicăieri. Exact de aceea acceptase să poarte o bijuterie de familie Harrison drept „ceva vechi” în loc să ia ceva de la rudele ei: Barbara insistase. Șase generații de Harrisoni purtaseră acel colier la nuntă, iar Andy și Max erau nevoiți să procedeze aiudoma.

Ușa apartamentului lui Max era ușor întredeschisă. Când a intrat, a auzit dușul mergând. *Clasic!* s-a gândit. *Eu mă pregătesc de cinci ore, iar el abia acum a intrat la duș.*

— Max? Eu sunt. Nu ieși!

— Andy? Ce cauți aici? s-a auzit vocea lui din spatele ușii de la baie.

— Doar iau colierul de la mama ta. Nu ieși, bine? Nu vreau să mă vezi în rochie.

Andy a început să scotocească prin buzunarul din față al rucsacului. Nu a simțit nicio cutie de catifea, dar mâinile i s-au închis în jurul unei coli împăturite.

Era o hârtie de corespondență crem, groasă, cu inițialele Barbarei, BHW, ștanțate în monogramă albastru-închis. Andy știa că Barbara ajuta afacerea Dempsey & Carroll să se mențină pe linia de plutire doar din seturile de papetărie pe care le cumpăra: folosea același model de peste 40 de ani pentru urări de ziua de naștere, bilețele de mulțumire, invitații la cină și mesaje de condoleanțe. Barbara era de modă veche și cu gusturi conservatoare, și mai degrabă ar fi murit decât să-i trimită cuiva un e-mail grosolan sau – ce abominație! – un SMS. Era perfect logic ca în ziua nunții fiului ei să-i fi lăsat acestuia o epistolă scrisă de mână, în stil tradițional. Andy era pe punctul să o împăturească la loc și să o bage înapoi, când ochii i-au căzut pe propriul nume. Fără să-și dea seama ce face, a început să citească.

Dragă Maxwell,

Deși știi că încerc să-ți respect intimitatea, nu mai pot să tac în privința unui subiect atât de important. Ți-am împărtășit îngrijorările mele în numeroase ocazii, iar tu ai promis mereu că le vei lua în considerare. Totuși, cum nunta ta se apropie cu pași repezi, simt că nu mai pot amâna să-mi exprim gândurile clar și fără menajamente:

Te implor, Maxwell! Te rog, nu te căsători cu Andrea!

Să nu mă înțelegi greșit! Andrea este o fată plăcută și, fără îndoială, va deveni o soție agreabilă pentru cineva, într-o bună zi. Dar tu, dragul meu, meriți mult mai mult! Tu trebuie să fii alături de o fată dintr-o familie potrivită, nu dintr-o familie destrămată, unde tot ce cunoaște sunt dezamăgirile și divorțul. O fată care înțelege tradițiile noastre și modul nostru de viață. Cineva care să ajute la purtarea mai departe a numelui Harrison în generația următoare. Mai important de atât, o parteneră care își dorește să te pună pe tine și pe copiii voștri mai presus de propriile ambiții egoiste de a face carieră. Trebuie să te gândești bine la asta: îți dorești o soție care editează reviste și pleacă în delegații de afaceri sau vrei pe cineva care îi pune pe ceilalți pe primul loc și îmbrățișează activitățile filantropice ale familiei Harrison? Tu nu ți-ai dori o parteneră care să susțină familia voastră în loc să-și urmeze propriile ambiții?

Ți-am spus că întâlnirea neașteptată cu Katherine, în Bermude, mi s-a părut un semn. O, cât de fericit ai părut că ai revăzut-o! Te rog, nu ignora acel sentiment! Nimic nu este încă decis – nu e prea târziu. Este limpede că i-ai purtat mereu o afecțiune specială lui Katherine, și la fel de limpede e și că ea ți-ar fi o minunată parteneră de viață.

Mereu m-ai făcut extrem de mândră și știu că tatăl tău, de acolo de sus, se uită la tine și te încurajează să faci ce e corect.

Cu toată dragostea,

Mama

Când Andy a auzit apa oprindu-se, speriată, a scăpat bilețul pe jos. S-a aplecat să-l ridice și a observat că îi tremurau mâinile.

— Andy? Încă ești aici? i-a strigat Max din spatele ușii.

— Da, eu... Stai, chiar acum plec! a reușit să îngaime.

— L-ai găsit?

A ezitat, neștiind ce răspuns să dea. Avea senzația că în cameră nu mai e pic de aer.

— Da!

S-a mai auzit un foșnet, apoi chiuveta – pornită, apoi oprită.

— Ai plecat? Trebuie să ies să mă îmbrac.

„Te rog, nu te căsători cu Andrea!”

Sângele îi pulsa în urechi.

„O, cât de fericit ai părut că ai revăzut-o!”

Ce trebuia să facă acum: să se repeadă în baie sau s-o zbughească afară pe ușă? Data viitoare când urma să-l vadă, aveau să-și pună verighetele în fața a trei sute de oameni, inclusiv a mamei lui.

Cineva a bătut la ușa apartamentului, apoi a intrat.

— Andy? Ce cauți aici? a întrebat-o Nina, organizatoarea nunții. Doamne sfinte, o să-ți distrugi rochia! Și parcă am căzut de acord că nu o să vă vedeți înainte de ceremonie. Dacă nu era așa, de ce n-am făcut pozele mai devreme?

Vocea ei monotonă, necruțătoare, o scotea din minți pe Andy.

— Max, rămâi în baie! Mireasa ta e aici și arată de parcă ar fi o căprioară prinsă în bătaia farurilor. Stai, stai, nu te mișca!

Nina s-a repezit spre Andy, care încerca să se ridice și în același timp să-și aranjeze rochia, și i-a întins o mână.

— Așa! a zis femeia, ridicând-o și netezindu-i fusta rochiei tip sireună. Hai cu mine! Fără scene de mireasă fugară, ai înțeles? Ce-i asta?

Zicând acestea, Nina a smuls biletul din palma transpirată a lui Andy și l-a ridicat în aer.

Andy își simțea inima bătând atât de tare, că o putea auzi. O clipă, s-a întrebat dacă nu cumva are un atac de cord. A deschis gura să răspundă ceva, dar, în loc de cuvinte, a lovit-o un val de greață.

— Oh, cred că o să...

Ca prin magie – sau poate din prea multă experiență –, Nina a scos la țanc un coș de gunoi, pe care l-a ținut atât de strâns

sub fața lui Andy, încât aceasta i-a simțit marginea rigidă, căpușită cu plastic, apăsându-i pielea moale de sub bărbie.

— Așa, așa! a mormăit Nina pe un ton nazal, dar ciudat de liniștitor. Nu ești prima mireasă panicată pe care o văd și cu siguranță nu vei fi nici ultima. Să le mulțumim astrelor că n-ai avut parte de stropi rebeli!

I-a tamponat gura cu unul dintre tricourile lui Max, iar mirosul lui, o combinație intensă de săpun și de șamponul cu bu-suioac și mentă pe care îl folosea, un parfum pe care de obicei îl adora, a făcut-o să vomite din nou.

O nouă bătaie în ușă.

Celebrul fotograf St. Germain și asistenta lui tânără și frumoșică și-au făcut apariția.

— Trebuie să începem ședința foto cu pregătirile lui Max, a anunțat el cu un accent afectat, dar imposibil de localizat.

Din fericire, nici el, nici asistenta nu i-au acordat lui Andy nici cea mai mică atenție.

— Ce se întâmplă acolo afară? a strigat Max, încă exilat în baie.

— Max, rămâi acolo! a țipat Nina pe un ton autoritar, apoi s-a întors spre Andy, care nu era sigură că ar fi putut parcurge cele vreo două sute de pași până înapoi la apartamentul miresei. Trebuie să-ți refacem machiajul și... Doamne, părul tău...

— Am nevoie de colier, a șoptit Andy.

— Poftim?

— Colierul cu diamante al Barbarei. Așteaptă!

*Gândește, gândește, gândește! Ce însemna asta? Ce trebuia să facă? Andy s-a forțat să se apropie din nou de acea geantă oribilă, dar din fericire Nina s-a postat în fața ei și a tras geanta pe pat. A căutat rapid printre lucruri și a scos o cutie de catifea neagră, pe a cărei laterală scria *Cartier*.*

— Asta căutai? Hai, să mergem!

Andy s-a lăsat trasă pe hol. Nina i-a instruit pe fotografi să-l elibereze pe Max din baie și a închis hotărât ușa în urma lor.

Lui Andy nu-i venea să creadă că Barbara o ura așa de tare încât nu voia ca fiul ei să o ia de soție. Și nu doar atât – îi alesese deja soția. Katherine: mai „potrivită”, mai puțin „egoistă”. Cea care, cel puțin după părerea Barbarei, îi scăpase printre degete. Andy știa totul despre Katherine. Era moștenitoarea averii von Herzog și, din câte își amintea din căutările ei obsesive de la început, un fel de prințesă austriacă de rang inferior, trimisă de părinți la internatul de elită din Connecticut unde învățase și Max. Katherine studiasse istoria Europei la Amherst, unde fusese admisă după ce bunicul ei, un nobil austriac cu simpatii naziste în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, donase o sumă consistentă de bani pentru ca un cămin să-i poarte numele soției decedate. Max îi spusese despre Katherine că e prea scortoasă, prea corectă și, în general, prea politicoasă. Că e plictisitoare. Prea convențională și preocupată de aparențe. De ce se întâlneau cu ea, cu întreruperi, timp de cinci ani, Max nu reușise să-i explice foarte bine, dar Andy bănuise mereu că fusese mai mult la mijloc. Și se părea că nu se înșelase.

Ultima dată când Max o pomenise pe Katherine fusese atunci când plănuia să o sune și să-i spună despre logodnă; câteva săptămâni mai târziu, un bol de cristal de la Bergdorf's sosise cu un bilet în care tânăra le ura o viață plină de fericiere. Emily, care o cunoștea pe Katherine prin soțul ei, Miles, o asigurase pe Andy că nu are de ce să-și facă griji – că tipa era rigidă, plictisitoare și că, deși avea „un bust grozav”, Andy o întrecea din toate celelalte puncte de vedere. De atunci, Andy nu se mai gândise prea mult la Katherine. Toți aveau un trecut în spate. Oare ea era mândră de Christian Collinworth? Simțise nevoia să-i povestească lui Max fiecare detaliu despre relația cu Alex? Evident că nu. Dar era cu totul altceva să citești o scrisoare de la viitoarea ta soacră, chiar în ziua nunții,

în care îți implora logodnicul să se căsătorească cu fosta iubită. O fostă iubită pe care, aparent, fusese „încântat” s-o revadă în Bermude, la petrecerea burlacilor – amănunt pe care, în mod convenabil, Max uitase să-l menționeze.

Andy și-a masat fruntea, forțându-se să gândească limpede. Când scrisese Barbara acel bilet otrăvită? De ce o păstrase Max? Și ce însemna faptul că se văzuse cu Katherine cu doar șase săptămâni în urmă și nu spusese nimic, în ciuda faptului că îi povestise în detaliu totul despre meciurile de golf, cinele cu friptură și ședințele de bronzat? Trebuia să existe o explicație. Pur și simplu trebuia. Dar care era aceea?